

یادمان مرجعی که پیروان ادیان مختلف بر او گریستند

تاریخ فروزان حوزه های علمیه شیعه، مملو از چهره‌هایی درخشان است که چون ابر بهاران بر زمین خشک دل‌های بشریت باریدند و قلب‌های تشنه از معارف دینی را سیراب کردند.

تاریخ فروزان حوزه های علمیه شیعه، مملو از چهره‌هایی درخشان است که چون ابر بهاران بر زمین خشک دل‌های بشریت باریدند و قلب‌های تشنه از معارف دینی را سیراب کردند.

9 ذیحجه برابر با 25 آبان، سالروز درگذشت مردی از سلاله خوبان و نمونه ای از مردان الهی است. مرحوم آیت‌الله العظمی سید ابوالحسن اصفهانی مدرسه‌ای، فرزند سید محمد که نسب شریفش با 32 واسطه به امام کاظم (علیه السلام) می‌رسد در سال 1274 در روستای مدیسه واقع در 50 کیلومتری جنوب غربی اصفهان به دنیا آمد و در 14 سالگی وارد حوزه علمیه اصفهان شد و دروس مقدمات و سطح را در محضر علمای بزرگی همچون ملا محمد کاشی (ره)، فقیه و حکیم بی بدیل مرحوم سید محمد باقر درجه ای (ره) و مرحوم جهانگیر خان قشقایی (ره)، حاج محمد ابراهیم کلباسی (ره)، و علامه کبیر حاج سید هاشم چهارسوقی (ره) فراگرفتند و در سال 1308 برای ادامه تحصیل به نجف اشرف مهاجرت کردند. در حوزه نجف از محضر عالمان بزرگی همچون ملا حبیب الله رشتی (ره) و ملا محمد کاظم آخوند خراسانی (ره)، سید محمد کاظم یزدی طباطبایی (ره) استفاده‌های فراوانی بردند.

مرجعیت

ابتدای مرجعیت ایشان در سال 1339 هـ ق بعد از وفات میرزای شیرازی بود و مرحوم میرزای شیرازی در زمان خویش احتیاطات خود را به سید ارجاع می‌داده است هم زمان با مرجعیت سید، مراجع دیگری هم مانند شیخ احمد کاشف الغطا، میرزای نائینی و شیخ عبدالکریم حائری نیز در زمره مراجع تقلید آن روزگار بودند که با رحلت شیخ عبد الکریم حائری مرجعیت بلامنازع عالم تشیع منحصر در وجود شریف ایشان بوده است.

*خوشه‌چینان

شاگردان بسیار سید ابوالحسن اصفهانی که خوشه چین محضر او بوده اند، خود به تنهایی نشان دهنده مقام والای علمی استاد خویش می‌باشند. به طوری که سیره نویسان، بیش از 250 تن از بزرگان را از شاگردان آیت الله اصفهانی ذکر نموده اند که این شاگردان، در طول حیات خود، هزاران فاضل و فقیه برجسته پرورانده اند. حضرات آیات عظام سیدمحمد حجت کوه‌کمری، سید عبدالهادی شیرازی، سید جمال‌الدین گلپایگانی، سید محمود شاهرودی، سید صدر الدین صدر، سید محمد هادی میلانی، سید عبدالله شیرازی، سید عبدالاعلی سبزواری، علامه طباطبائی، سید اسدالله مدنی، سید عبدالحسین دستغیب و... از دانشمندانی به شمار می‌روند که از آبشخور فضل و علم و فقاقت آیت‌الله سید ابوالحسن اصفهانی سیراب شدند.

*آثار قلمی

آیت الله اصفهانی علاوه بر مقامات عالیه عرفانی، آثار علمی ارزشمندی از خود به یادگار گذاشت. در میان این آثار، تقریرات درس‌های اساتید وی و نیز حواشی ایشان بر تألیفات دیگران به چشم می‌خورد، شرح کفایة الاصول، حاشیه بر تبصره، حاشیه بر عروة الوثقی، حاشیه بر ذخیره العیاد و... بخشی از آثار آیت الله سید ابوالحسن اصفهانی می‌باشد.

*حکایات

*طلبه لحاف به دوش :

اهتمام سید به رفع مشکلات طلبه‌ها به حدی بود که حتی اگر قدرت کمک به آنها را نداشتند سعی بر تسکین و دلداری داشتند، روزی در نجف مشاهده می‌کنند که طلبه ای لحافی بر دوش انداخته است و بجایی می‌رود و ایشان سؤال کردند، به کجا می‌روی؟ طلبه گفت دارم می‌روم این لحاف را گرو بگذارم و نان و غذایی تهیه کنم، سید فرمود اگر ممکن است لحظه‌ای تامل کن تا من هم همراه تو بیایم و سید به حجره می‌رود و لحافی بر دوش می‌کشد همراه آن طلبه به مغازه می‌رود و لحاف خود را گرو می‌گذارد و غم و اندوه را از او دور کند و دیناری می‌گیرند، هدف سید از این کار این بود که با همراهی آن طلبه دل او را شاد کند

*قاتل فرزندم را قصاص نکنید

از لحاظ عظمت روحی آیت الله سید ابوالحسن اصفهانی شخصیت برجسته ای بود که نمونه آن حادثه کشته شدن فرزندش سید حسن است. شیخی طلبه غیرمتعارفی به نام شیخ علی قمی (نباید او را با شیخ علی قمی زاهد معروف نجف اشتباه گرفت) بین نماز

مغرب و عشاء با چاقو پسر سید را همانجا ذبح می کند و رگ های گردنش را می بُرد و بعد هم فرار می کند و از ترس مردم به شرطه خانه پناه می برد. مرحوم سید با این حادثه آنچنان بزرگوارانه و صبورانه برخورد کرد که همه و حتی مخالفین سید را به تعجب و تحسین واداشت. مرحوم سید محمد برادر آیت الله اصفهانی می گوید: وقتی با سید ابوالحسن از مسجد به منزل برمی گشتیم سید یک نگاهی کردند و گفتند: عجب با سید حسن آمدی بی سید حسن برمی گردی؟ اظهار تأسف سید همین اندازه بود و ایشان به عشایر شیعه اجازه نمی دهند که قاتل پسرشان را قصاص کنند که این عظمت روحی این بزرگوار را نشان می دهد.

*نامه ای از امام زمان(عج)

مرحوم آیت الله سید حبلی زمانی می گوید، در نجف در محضر سید ابوالحسن اصفهانی نشسته بودم و حالات سید را زیر نظر داشتم و دیدم در اتاق سید صندوقی است و طلبه های نیازمند به ایشان مراجعه می کردند و سید از آن صندوق به فراخور حال ایشان کمک می کردند و این رویه هر روز ایشان بود و روزی به ایشان عرض کردم که آقا جان این اموال مال امام زمان(عج) است و باید بر اساس مصالح خرج شود ولی شما بی حساب و کتاب هر طلبه ای که به شما مراجعه می کند به او کمک می کنید، سید در جواب گفتند: برای اینکه جوابت را بگیری لازم است که امروز عصر بار دیگر به اینجا بیایید هنگام عصر به طبقه فوقانی منزل سید می روند و سید از داخل صندوق نامه ای را بیرون می آورند و نشان می دهند و می گویند این دست خط امام زمان علیه السلام است که توسط شیخ محمد کوفی شوشتری برای من فرستاده است.

متن مبارک آن نامه این است « قل له: ارض نفسك و احسن كما حسن الله اليك اجعل مجلسك في الدهليز و اقض حوائج الناس نحن ننصرك؛ به او بگو: با مردم متواضع و فروتن باش! و به مرم احسان کن همانگونه که خدا به تو احسان کرد و خودت را در دسترس همه قرار بده! و محل نشست خود را دهلیز خانه ات انتخاب کن تا مردم سریع و آسان با تو ارتباط داشته باشند! حاجت های مردم را برآور! ما یاری ات می کنیم؛

*غروب خورشید

آیت الله اصفهانی پس از یک بیماری کوتاه و در پی بازگشت به کاظمین از لبنان و پس یک عمر تلاش و کوشش در راه تعلیم و تعلم، در شب سه شنبه 9 ذی الحجة الحرام 1365 ه.ق دار فانی را وداع نمود و پس از تشییع با شکوه، در یکی از حجره های صحن علوی در نجف اشرف مدفون گردید. فوت آیت الله اصفهانی بازتابی گسترده و قابل توجه داشت و نه تنها در جهان تشیع و عالم اسلام، پرچم های عزا برافراشته شد، بلکه اقلیت های مذهبی، یهودی و مسیحی نیز در معابر و کلیساها، مجالس ترحیم برپا نمودند.

*منابع :

خورشید مدیسه- نرم افزار بزرگداشت سید ابوالحسن اصفهانی

قاضی زاهدی، شیفتگان حضرت مهدی (عج)، ج1، ص 116

بیانات رهبر معظم انقلاب اسلامی در دیدار اعضای همایش بزرگداشت آیت الله سید ابوالحسن اصفهانی

منبع: حوزه نیوز